

MARKÓ BÉLA

Téli porcelán



*A forró ujj a hideg porcelánon
még sistereg, aztán lassan lehűl,
ha árnyékos, mint egy kéz, rávetül
a hóra, s tudjuk, persze, hogy nem álom,*

*amit most képzelünk, s nem is valóság,
leginkább tervhez hasonlítható,
hiszen tulajdonképpen csak a szó
idézi föl a meggy- s cseresznye-formát,*

*s hogy emlékszünk még, miképpen sugárzott,
égett, világolt, és micsoda nyár volt,
most ránk van bízva minden, mint a héj*

*s a mag, egymásba illeszkedve éljük,
szorítjuk egymást, s végig azt reméljük,
hogy nem felejtjük, milyen egy levél.*

Hirtelen kettészakad



*Édeskés tél van, kibuggyan a nap,
ha megtöröd, akár a lépesmézet,
körös-körül a sűrű sötétséget,
az éjjel hirtelen kettészakad,*

*elválik most a hópuha veréb
s a hideg, penge-éles lomb a fákon,*

*tört ág a földön, ikrás hó az ágon,
alkatrészek hevernek szerteszt,*

*dirib-darabra hull a láthatár,
egy felhőfoslány és néhány madár
marad csupán az égen fent belőle,*

*már minden reménytelenül szabad,
a tárgyak egyre jobban látszanak,
s szétválnak mi is férfira meg nőre.*

Fölösleg



*Az almát, körtét, szilvát februárban
visszametszik, még ébredés előtt,
s míg álmában már fellegekbe nőtt,
és körülötte határtalan nyár van,*

*kint minden ágát rövidebbre vágják,
eltávolítják a fölösleget,
lefejtik róla a rothadt eget,
kupacba gyűjtik több hónapnyi álmát,*

*s azt is, mi nem csak meghosszabbítása
volt bent az ébrenlétnek, képzelet
csupán, egy már kikapcsolt szerkezet*

*lendkerekének lassuló futása,
de ami mégsem hasznosítható,
s mint a szabadság: semmire se jó!*

Óvatos kézzel



*A kert most napról napra boldogabb,
s mint frissen vásárolt fehérműt,
virágot bont, fehérlik mindenütt,
aztán a szúrós rózsabokrokat*

*öltözteti fel, tücsköt, verebet
tűz hajtókájába, s míg ünnepel,
a levelek közt sorra tűnnek el
a tüskék, ráncok, élek, sebhelyek,*

*és ami bent volt, kint van, itt ragyog,
és ami kint volt, bent van, ott dadog,
óvatos kézzel kitapinthatod*

*a szálkás, hosszú, durva rostokat,
a megfagyott, formátlan csontokat
s ide-oda hullámzó sorsodat.*

Időrend



*Terített asztal, evőeszközök
és tiszta, érintetlen porcelánok
a verandán, miközben elszivárog
a délutáni fény a fák között,*

*lebegnek még az üres poharak,
majd árnyékkal megtelnek csordulásig,
az aranyeső kint tovább virágzik,
a hegyek élén meghasad a nap,*



*s lecsúszik, a nyugalmas kések, villák
visszatükröznek egy-két hűvös szikrát,
aztán kihunynak, már megérkezett*

*minden tanítvány, keveset beszélnek,
el-elhallgatnak, időnként kinéznek,
hogyan jön-e már, többen is éhesek.*

Vonalkód



*Az ajtófélfán időről időre
megmérjük, hogy mennyit haladt elébb
Balázs, kócos, világító fejét
hozzáigazítjuk, hogy lássuk, nőtt-e*

*megint, s elégedetten bólogatva
húzunk egy újabb vékony vonalat,
mert egyre fennebb és fennebb halad
egy láthatatlan lépcsőn, hát nőj nagyra,*

*mondjuk, de néha visszatörpanok:
hova rohanunk? Hova rohanok?
Míg Balázs lépcsőfokról lépcsőfokra*

*megy fölfelé, s majd delelőre hág,
nekünk lassan csak ennyi a világ,
s ajtófélfánkon ott van vonalkódja.*